

Adepten, Avatars, Chohans, Hiërofanten, Mahatma's, Nabu's

Pythagoras.

Pythagoreeërse school opgericht in Crotona, Italië door **Pythagoras** van Samos in de 6e eeuw voor Christus. **Pythagoras** was niet alleen een ingewijde in de mysteriën van onze eigen geboorteland, maar ook in die van het oude Oosten, waar hij veel onderzoek en studie had uitgevoerd. Zijn bijzonderheid was om esoterische kennis te vertalen om op te nemen in het Griekse denken van die tijd. Hij toont de ultieme eigenschappen van zijn wijsheid en het daaruit voortvloeiende onderwijs, zowel door de inhoud van zijn filosofische leringen en als door aandringen van zuiverheid en zelfbeheersing in het leven als een eerste vereiste voor het bereiken van wijsheid.

Zijn woord "zielsverhuizingen" bedoelt in de zin; " de overgang van de ziel van het ene lichaam naar het andere"; heeft volgens de Griekse etymologie: de betekenis van verschillende zeer occulte transformaties door de ziel - ego te ondergaan na de dood, en voorafgaand aan het proces van wederbezieling, iets wat een belangrijk groter inhoud heeft dan het woord reïncarnatie vandaag betekent, al zou het alleen om de wederbelichaming van de ziel gaan.

Het is de leer van de verschillende opeenvolgende transformaties en karmische weder belichaming van een monade tijdens haar evolutionaire cyclus - niet alleen in de bredere zin van kosmische godheid, maar ook in het kleinere begrip van haar karmische transformaties tussen de dood en de daarop volgende fysieke geboorte.

Pythagoras staat bekend om het gebruik van de numerieke en geometrische sleutels, die hij illustreerde aan de hand van geometrische figuren, de toonladder, astronomie, enz. Hij wordt verondersteld om "de ontdekker" van de goddelijke sectie te zijn, de regelmatige polyhedra (meerdere vlakken), en de verhouding met het kwadraat van de schuine zijde van de driehoek, hij deed dit om de sleutels aan te tonen als interpretatie van de mysteries.

Porphyrius meldt dat de cijfers van **Pythagoras** "hieroglyphical symbolen waren waarmee hij ideeën over de aard van de dingen verklaarde : (Vita Pythag) of, **Blavatsky** voegt toe," de oorsprong van het universum "(Geheime Leer 1:394- 395).

Zijn Tetraktys is een juweeltje van gecondenseerde esoterische symboliek. De invloed van zijn school kan worden getraceerd tot in de latere Griekse geschiedenis, personen als Epaminondas inspirerende. "Het was **Pythagoras**, die de eerste was die het heliocentrische stelsel te onderwees, en geometrie het meeste toepaste in zijn eeuw . Het was ook de "schepper" van het woord 'filosoof', samengesteld uit twee woorden een 'liefhebber van wijsheid' - philosophos.

Als de grootste wiskundige, astronoom en meetkundige van de historische oudheid, en de hoogste van de metafysici en geleerde, heeft **Pythagoras** onvergankelijke roem vergaard. Hij leerde reïncarnatie zoals het in India wordt beleden en nog veel meer van de Geheime Wijsheid "(TG 266).

Vertaald uit Encyclopedia Theosophical Glossery.

Voorbereiding vóór het slapengaan

Het gaat om de kennis die het hogere ego verkrijgt wanneer het tijdens de slaap is bevrijd van de vleselijke boeien van het lichaam. De mens keert verfrist en geïnspireerd terug, en indien het leven op aarde ook maar enigszins in overeenstemming is met een spirituele leefwijze, zal deze kennis ertoe bijdragen om de belemmeringen weg te nemen voor wat

Theosofie de archaïsche wijsheid,
het pad van het zoeken, niet van geloven.

later bewuste inspiratie zal worden. Een van de beste regels daarvoor werd vastgesteld door de oude **Pythagoras** die in het verre verleden in Krotona zijn leerlingen onderwees. Hij was in prachtige rijm gesteld; ik herinner me niet precies de juiste woorden, maar hij luidde ongeveer als volgt:

Laat als u gaat slapen de ondergaande zon uw ogen niet doen sluiten voordat u alle gebeurtenissen van de dag waaraan nu een einde komt de revue heeft laten passeren. Wat heb ik verkeerd gedaan? Wat heb ik goed gedaan? Laat mij leren alle dingen goed te doen.

Ik vind dat schitterend. En het denken dat naar dromenland reist of door de droomloze gebieden van de slaap, en met die drang wordt omhoog gevoerd naar de hogere regionen van de geestelijke natuur, keert 's morgens terug, niet alleen verfrist, maar bezielde met spirituele en hogere intellectuele wijsheid die als een onbewuste levenskracht gedurende de hele volgende dag werkt.

We schijnen uitgerust en vredig op te staan. Alles gebeurt eenvoudig en gemakkelijk zoals het moet. Er zijn die dag geen wanklanken te horen. Alles schijnt harmonisch te verlopen, en dat is ook het geval. Ieder die het in praktijk brengt kan dat ervaren. U vraagt me soms naar zogenaamde praktische regels van het occultisme. Deze is een van de mooiste; u kunt die toepassen en uw voordeel ermee doen. Als u dat niet doet, zult u dit voordeel niet hebben.

Dialogen van G. de Purucker, blz. 112

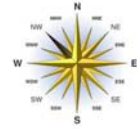
© 2005 Theosophical University Press Agency

Daal en Bergselaan 68, 2565 AG Den Haag

Wat de pythagoreeërs betreft, hoeven wij slechts de oude manuscripten van Boëthius' *Geometrie*, geschreven in de zesde eeuw, te raadplegen om onder de getallen van **Pythagoras** de 1 en de *nul* te vinden, als de eerste en laatste cijfers. En Porphyrius, die de *Moderatus* van **Pythagoras** aanhaalt, zegt dat de getaltekens van **Pythagoras** 'hiëroglifische symbolen waren, door middel waarvan hij denkbeelden verklaarde over de aard van de dingen', of de oorsprong van het heelal.

Terwijl de oudste Indiase manuscripten nog geen spoor vertonen van het tientallige stelsel en Max Müller nadrukkelijk zegt dat hij daarin tot nu toe maar negen letters heeft gevonden (de beginletters van de Sanskrietgetallen), staat daar tegenover dat wij even oude documenten bezitten die het gevraagde bewijs leveren. Wij bedoelen het beeldhouwwerk en de heilige voorstellingen in de oudste tempels van het verre oosten. **Pythagoras** ontleende zijn kennis aan India; en professor Max Müller bevestigt deze mededeling – tenminste in zoverre dat hij erkent dat onder de Grieken en Romeinen de *neopythagoreeërs* de eerste leraren waren van de 'cijferkunst'.

Hij zegt: 'Zij in Alexandrië of in Syrië werden bekend met de Indiase cijfers en pasten ze aan het pythagorische telraam aan' (onze cijfers). Deze voorzichtige erkenning betekent dat **Pythagoras** zelf maar *negen* cijfers kende. Wij mogen dus redelijkerwijs zeggen dat, hoewel wij geen afdoend (*exoterisch*) bewijs bezitten dat het tientallige stelsel aan **Pythagoras** bekend was, die geheel aan het einde van de archaïsche eeuwen leefde, wij toch voldoende bewijsmateriaal hebben om te laten zien dat alle getallen, zoals Boëthius die geeft, bij de pythagoreeërs bekend waren, zelfs voordat Alexandrië werd gebouwd. Dit bewijs vinden wij

Theosofie de archaische wijsheid,
het pad van het zoeken, niet van geloven.

bij Aristoteles, die zegt dat 'sommige filosofen menen dat ideeën en getallen van dezelfde aard zijn, en dat er in totaal tien zijn. Wij geloven dat dit voldoende zal zijn om aan te tonen dat het tientallige stelsel tenminste vier eeuwen v.Chr. bij hen bekend was, want Aristoteles schijnt de kwestie niet te behandelen als iets nieuws van de 'neopythagoreeërs'.

De Geheime Leer 1:394 - 395
© 1988 Theosophical University Press Agency
Daal en Bergselaan 68, 2565 AG Den Haag

Het kruis en het pythagorische tiental

De eerste gnostici beweerden dat hun wetenschap, de gnosis, beruiste op een vierkant, waarvan de hoeken respectievelijk *sigè* (stilte), *bythos* (diepte), *nous* (geestelijke ziel of denkvermogen) en *aletheia* (waarheid) voorstelden.

Zij waren de eersten die aan de wereld bekendmaakten en onthulden wat eeuwenlang verborgen was gebleven, namelijk de *tau* in de vorm van een Procrustesbed, en Christos als incarnerend in *Chrestos*, hij die zich met het oog op bepaalde doeleinden vrijwillig beschikbaar stelde voor een reeks mentale en lichamelijke martelingen.

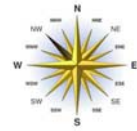
Voor hen bestond het hele metafysische en stoffelijke Heelal in, en kon het worden uitgedrukt en beschreven door, de cijfers van het getal 10, het **pythagorische tiental**.

Dit tiental, dat het Heelal en zijn evolutie uit de stilte en de *onbekende* diepten van de geestelijke ziel of *anima mundi* voorstelde, bood de onderzoeker twee kanten of aspecten. Het kon in het begin worden gebruikt voor en toegepast op de macrokosmos en werd dit ook, waarna het afdaalde tot de microkosmos, of de mens. Er waren dus de zuiver intellectuele en metafysische, of de '*innerlijke wetenschap*' en de even zuiver materialistische of 'oppervlak-wetenschap', die beide konden worden verklaard en omvat door het *tiental*.

Kortom, het kon worden bestudeerd uit de algemene begrippen van Plato en volgens de inductieve methode van Aristoteles. De eerstgenoemde ging uit van een veelomvattende goddelijke idee, waarbij de veelheid uit de eenheid voortkwam of de cijfers van het tiental verschenen, maar alleen om tenslotte weer te worden opgenomen en verloren te gaan in de oneindige cirkel. De laatstgenoemde steunde uitsluitend op zintuiglijke waarneming, waarbij het tiental kon worden opgevat, hetzij als de eenheid die zich vermenigvuldigt, hetzij als de stof die zich differentieert, en de studie ervan beperkt bleef tot het platte vlak; tot het kruis, of de *zeven* die voortkomt uit de tien – of het volmaakte getal, zowel op aarde als in de hemel.

Dit tweevoudige stelsel werd samen met het tiental door **Pythagoras** uit India meegebracht. Dat dit het stelsel van de *Brachmans* en *Iraniërs* was, zoals zij door de oude Griekse filosofen worden genoemd, wordt ons bevestigd door de hele Sanskrietliteratuur, zoals de *Purāna's* en de wetten van Manu. In deze 'wetten' of 'verordeningen van Manu' staat dat Brahmā eerst 'de *tien* heren van het Zijn' scheidt, de tien *prajāpati's* of scheppende krachten; deze tien brengen '*zeven*' andere Manu's voort, of liever, zoals sommige handschriften zeggen, *Munin* (in plaats van Manūn), 'toegewijden' of heilige wezens: in de westerse religie de *zeven* engelen van de Tegenwoordigheid.

Dit geheimzinnige getal *zeven*, geboren uit de bovenste Δ , die zelf is geboren uit de top daarvan, of de stille diepten van de onbekende universele ziel (*sigè* en *bythos*), is de

Theosofie de archaïsche wijsheid,
het pad van het zoeken, niet van geloven.

zevenvoudige *saptaparna* plant, geboren en gemanifesteerd op het oppervlak van de bodem van mysterie, uit de drievoudige wortel die diep is begraven onder die ondoordringbare bodem.

De Geheime Leer 2:652-653
© 1988 Theosophical University Press Agency
Daal en Bergselaan 68, 2565 AG Den Haag

De leringen van Plato en Pythagoras werden door de christelijke kerkvaders gewijzigd

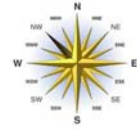
Ondanks de veroordeling van de opvattingen van Origenes en zijn school door de twee concilies van Constantinopel in de zesde eeuw, heersten die inzichten toch min of meer openlijk in de hele christelijke gemeenschap, en zelfs in de Middeleeuwen treft men er overblijfselen van aan.

Bij de kerkelijke schrijvers van de duistere Middeleeuwen vinden we veel passages over de zon en de sterren die historisch gezien alleen begrijpelijk zijn als we aannemen dat ze min of meer een afspiegeling zijn van de denkbeelden van Origenes en zijn school, die zelf weer verminkte weergaven zijn van heidense leringen. Want al die leringen waren al grotendeels gedegenereerd en verkeerd begrepen in de tijd dat Origenes en zijn school ze aan de christelijke gemeenschap verkondigden, en bovendien werd hun oorspronkelijke heidense betekenis min of meer verdraaid door het theologische vooroordeel van de christenen die deze later onderwezen.

Als we een nauwkeuriger overzicht van de oorspronkelijke gedachtewereld willen krijgen, moeten we ons tot de Ouden zelf wenden. Sommige kerkvaders ontleenden leringen aan met name Plato en aan **Pythagoras** en zijn school, en pasten deze aan voor hun eigen patristische doeleinden.

De Ouden leerden niet dat de sterren en andere stralende hemellichamen in hun fysieke vorm engelen of aartsengelen waren, maar dat elk een woning of voertuig of kanaal vormde van een 'engelachtig' wezen erachter. Ieder hemellichaam, of het nu een nevelvlek, komeet, zon, ster of een harde rotsachtige planeet zoals onze aardbol betreft, is een brandpunt of psycho-elektrische lens, waardoorheen energieën, krachten en substanties vanuit onzichtbare sferen naar die lichamen stromen.

Gottfried de Purucker in De Esoterische Traditie, blz. 66
©2001 Theosophical University Press Agency, Den Haag

Theosofie de archaische wijsheid,
het pad van het zoeken, niet van geloven.

De lezer wordt verwezen naar de 'Onderzoekingen van de Gulden Verzen'* van Fabre d'Olivet (1768-1825), een eminente Franse taalkundige en filosoof, die zegt:

*Vgl. Nayán Louise Redfields Engelse versie (1917) van *De Gulden Verzen van Pythagoras*, in het Frans vertaald door Fabre d'Olivet.

De Ouden hadden de gewoonte alles wat ze zonder tekortkomingen en bij uitstek mooi achtten met goud te vergelijken: zo verstonden ze onder de *Gouden Eeuw* een tijdperk van deugdzaamheid en geluk; en onder de *Gulden Verzen*, die verzen waarin de zuiverste leer was verborgen.

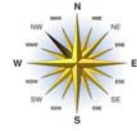
Ze schreven deze Verzen steeds toe aan **Pythagoras**, niet dat ze geloofden dat deze filosoof ze zelf had samengesteld, maar omdat ze wisten dat zijn leerling, van wie ze waren, de juiste leer van zijn meester had onthuld, en deze verzen had gebaseerd op uitspraken die uit zijn mond waren opgetekend. Deze discipel, die lof verdient voor zijn geleerdheid en vooral voor zijn toewijding aan de voorschriften van **Pythagoras**, heette Lysis. Na de dood van **Pythagoras**, toen zijn vijanden, die tijdelijk triomfeerden, in Crotona en Metaponte die verschrikkelijke vervolging hadden ingesteld die het leven kostte aan een groot aantal pythagoreeërs – die onder het puin van hun verbrande school werden verpletterd of gedwongen waren de hongerdood te sterven in de tempel van de Muzen – ontkwam Lysis gelukkig aan die ramp en trok zich terug in Griekenland; omdat hij de sekte van **Pythagoras** wilde uitbreiden, aan de beginselen waarvan zoveel lasteringen werden verbonden, vond hij het nodig een soort boek met voorschriften op te stellen, dat de basis van de ethiek en de voornaamste gedragsregels zou bevatten die door deze beroemde man waren gegeven. . . . Deze verzen . . . bevatten de meningen van **Pythagoras** en zijn alles wat ons rest van wat werkelijk authentiek is, van een van de edelste mensen uit de oudheid.

Hierocles, die ze aan ons heeft overgeleverd met een lang en meesterlijk commentaar, verzekert ons dat ze niet, zoals men misschien zou denken, de mening van één mens in het bijzonder bevatten, maar de leer van alle heilige groepen van pythagoreeërs en de stem van alle partijen. Hij voegt eraan toe dat er een wet bestond die voorschreef dat iedereen, elke morgen bij het opstaan en elke avond bij het naar bed gaan, deze verzen moest lezen als de orakels van de pythagorische school. Men ziet in feite uit vele passages van Cicero, Horatius, Seneca, en andere geloofwaardige schrijvers, dat deze wet in hun tijd nog streng werd toegepast. We weten door het getuigenis van Galenus in zijn verhandeling over *Het begrijpen en genezen van de ziekten van de ziel*, dat hij zelf elke dag 's morgens en 's avonds de Verzen van **Pythagoras** las, en dat hij ze, na ze te hebben gelezen, uit het hoofd opzegde. . . .

Dat zijn [Lysis] naam niet aan dit werk is verbonden, komt omdat in de tijd waarin hij het schreef de oude gewoonte nog bestond om zaken te beschouwen en geen personen: men hield zich bezig met de leer van **Pythagoras**, niet met het talent van Lysis die haar had bekendgemaakt. De leerlingen van een grote figuur hadden geen andere naam dan de zijne. Al hun werken werden aan hem toegeschreven. Dit is een opmerking die het meer dan waard is gemaakt te worden en die verklaart hoe het komt dat Vyasa in India, Hermes in

[www.theosofie - noordwest.nl](http://www.theosofie-noordwest.nl)

**Theosofie de archaïsche wijsheid,
het pad van het zoeken, niet van geloven.**

Egypte, Orpheus in Griekenland, de schrijvers zouden zijn geweest van zo'n groot aantal boeken, dat het leven van veel mensen niet lang genoeg zou zijn om ze te lezen.

De Griekse tekst van het geciteerde vers luidt als volgt:

Μήδν ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπν ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν.
Πῆ παρέβην; τί δν ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;

Gottfried de Purucker in Bron van het Occultisme, blz. 741- 42
© 2006 Theosophical University Press Agency
Daal en Bergselaan 68, 2565 AG Den Haag
